

Zamieszczona w dzisiejszym numerze ilustracja przedstawia sędziwą staruszkę w towarzystwie jej opiekunki siostry Władysławy, zakonnicy ze zgromadzenia Rodziny Maryi, które to zgromadzenie zajmuje się mniej więcej od 10 lat zarządem zakładu opieki ubogich, ku zupełnemu tych zadowoleniu.

Po ogłoszeniu manifestu konstytucyjnego w Petersburgu.

Dzień 31 października b. r. będzie w historii Rosji dniem epokowym, dniem przełomu, granicą między Rosją dawną, opartą na samodzierżawiu, a słonecznym świtem Rosji odrodzonej, konstytucyjnej. W dniu tym bowiem car Mikołaj II. obwieścił poddanym swego olbrzymiego imperium, że nadaje im wolność w całym tego słowa znaczeniu, że przypuszcza naród cały do udziału w rządach, że nadaje konstytucję. Długo na ten dzień uroczysty czekała Rosja, a z nią świat cały, nic więc dziwnego, że kiedy w nadnewskiej stolicy ogłoszono wieczorem manifest carski, tłumy wyległy na ulice, aby pochodami uroczystymi za-

Stuletnia staruszka: Justyna Borkowska, 101 licząca staruszka, w towarzystwie swej opiekunki, siostry Władysławy.

manifestować swą radość, aby godnie uczcić ten dzień, który acz mglisty i chłodny, przyniósł im słoneczny dar: wolność.

Petersburg, który przez kilka tygodni przedtem jakby zamarł, jak gdyby przestał żyć, w oczekiwaniu czegoś niezwykłego, ożywił się nagle, jakby różdżką czarodziejską tknięty. W oknach zajaśniały od dawna niewidziane światła, z balkonów i ca-

chów powiewały chorągwie i sztandary, a w powietrzu nie milknącym echem rozlegała się pieśń radości i tryumfu. Ulice i place zaroily się od ludności, rozentuzymowanej, pełnej jakiejś nieznanego przedtem radości; uroczyste pochody snuły się po mieście wśród śpiewów i okrzyków na cześć wolności. Policja i wojsko nie zatrzymywały tłumów, aby nie zamącić uroczystego nastroju, jaki owładnął całą ludność. Wszystkie serca biły radością, wszystkie piersi podnosiły się śpiewem, jakby w te masy naraz wstąpił inny duch, jakby wchłaniały w siebie nowe jakieś, ożywcze promienie.

Tłumy przeciągały ulicami bez przeszkody. Tu i ówdzie spotykano wprawdzie uzbrojone oddziały wojska, ale oficerowie najspokojniej rozmawiali z przywódcami tłumów, jak to widać na zamieszczonej obok rycinie, wojsko usuwało się, a tłumy szły dalej, manifestując swoją radość i zwycięstwo wolności.

Przed mieszkaniem Wittego, którego wpływom w znacznej części należało przypisać nadanie konstytucji, zebrały się również tłumy, aby uczcić twórcę pokoju. Entuzjazm powszechny ogarnął całe miasto, które jedna godzina, ukazanie się manifestu konstytucyjnego, nagle ożywiła z martwoty i jakby wskrzesiła do nowego życia.

W uzupełnieniu artykułu zamieszczamy obok fotografie, przedstawiające pochód uroczysty w Petersburgu w chwili, kiedy przywódcy porozumiewają się z oficerami na jednej z głównych ulic nadnewskiej stolicy, oraz pochód tłumów, zdążających przed mieszkanie Wittego.

Srebrne gody pp. Jonaszów.

„Srebrne wesele powinno się właściwie nazywać żelaznem, tyle żelaznych sił, tyle zdrowia żelaznego potrzeba, aby przez dwadzieścia pięć lat wytrzymać w jarzmie małżeńskim“ — powiedział, p. Jonasz jednemu z licznych swych przyjaciół, gdy mu ten składał życzenia z powodu „doczekania“ tej radośnej rocznicy. — Proszę jednak nie myśleć, że p. Jonasz powiedział to seryo. Z pewnością nie! Był to tylko jeden z niezliczonych dowcipów, którymi p. Jonasz śmieje się przy każdej sposobności jak z rękawa. Że nie było tak źle p. Jonaszowi przez te dwadzieścia pięć lat „niewoli“ małżeńskiej, widać z całej jego postawy, z czerstwego i zdro-

wiem tryskającego oblicza, widać z humoru, który go nigdy nie opuszcza — mimo 57 lat życia, które ma za sobą. Ta czerstwość p. Jonasza zdumiewa tem bardziej, że człowiek ten od długiego lat szeregu ogromną większość swych sił intelektualnych i czasu swego publicznej poświęca pracy, pracy — jak powszechnie wiadomo — ogromnie wyczerpującej i niszczącej zdrowie.

P. Maurycy Jonasz, pochodzący z rodziny od lat z górą 400 zamieszkałej we Lwowie, urodził się tam w roku 1848, w tym pamiętnym w dziejach tego miasta roku bombardacji. Ukończywszy szkoły

Srebrne gody pp. Jonaszów: Maurycy Jonasz, właściciel domu bankowego we Lwowie.

średnie i akademię handlową w Wiedniu, wstąpił do lwowskiego banku hipotecznego, a po kilkunastu latach pracy w tej instytucji założył przed laty ośmnastu własny dom bankowy, który obecnie należy do pierwszorzędných we Lwowie. Równocześnie rozpoczął działalność publiczną, a rozpoczął ją w radzie miejskiej Lwowa, gdzie od razu wybił się na czoło wśród szeregów „ojców“ miasta. Pracuje zawsze bardzo gorliwie w sekcjach i komisjach, na pełnej radzie zabiera głos w każdej ważniejszej sprawie — a mówi z wielką swadą i bardzo rozsądnie — słowem należy do najpożyteczniejszych członków reprezentacji miejskiej. Jest p. Jonasz dalej członkiem lwowskiej Izby handlowo-przemysłowej — członkiem zboru izraelskiego itd.

(Dalszy ciąg na stronie 12).

Po ogłoszeniu manifestu konstytucyjnego w Petersburgu: Oficerowie oddziału kozaków porozumiewają się z przywódcami pochodu na jednej z głównych ulic Petersburga po ogłoszeniu konstytucji. (Według fotografii).